

Ὁ μούστος ὀλοζώντανος πηδᾷ καὶ κοντοβήχει,
τὸ δὲ ἐλάδιν τὸ πτωχὸν κείτετ' ἀποθαμμένον.

(75—6)

Ἄν ἔπιναν οἱ ἄγγελοι κρασὶν ὥσπερ ἐμένα,
καὶ νὰ ἐκάθιζα ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀρχιγγέλων,
εἰς ἑκατὸν νυχθήμερα ἤθελά τους μεθύσει.

(91—3)

Ἄν ἦτον ἀργυρόκουπα ὁ οὐρανὸς τὸν βλέπεις,
νὰ μὲ τὸν ἐγεμίξαισιν ἄσπρον κρασὶν ἀκράτον,
νὰ μ' ἔλεγαν: Δευτέρωσε καὶ πρόσεχε μὴν

πτύσης,
ἤθελα πεῖ ὅτι σῶναι με, φοβοῦμαι μὴ μεθύσω.

(95—8)

Βροντῆ ἐγένετο φρικτῆ, ὁ οὐρανὸς ἐρράγη,
οἱ καταρράκται ἔρρευσαν ἄσπρον κρασὶν ἀκράτον.

Πάλιν ἐμετεβρόντησεν, ἡ γῆ διχῶς ἐρράγη,
καθαρογλυκοπίπερος ἀνέβαινεν ὁ μούστος.

(110—3)

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Ἄχουμακάκο Θεωδωρή,
ποῦ 'σου λαλούδα στρογγυλὴ
καὶ δὲ ζὲ μίστριζε μιστοί,
τὸν ἠύρηκες τὸ μάστορη
καὶ τὸν καλὸ πελεκητῆ
καὶ ζὲ κάλοπελέκησε.

Μία Τετάρτη τὸ πρωτὸ
στό σπίτι ἔψηνα ψαμί
κι ἄκουσα μία ντουφεκιὰ
κι ἀμέσως τὸ κατάλαβα
τ' ἔναι δικὸς μου μπουλαμιάς
κι ἔτρεξ' ἀπ' ἀναγορητὰ
Στὸ δρόμο ποῦ ἐπάαινα
ἀπάντεσα τὸ Γιωργατζᾶ
κι εἶχε στὸν ὄμο του τὸ γκροῦ
καὶ τῆ λουριδ' ἀναοριχτὰ,
καὶ τοῦ 'πα καὶ τοῦ μίλησα:
«Ἐὔγιο ζου βρε παλληκαρά,

Γιῶργος Κεχαγιόγλου

1

Καρδιά ποῦ βαστᾷ
λέυκα ποῦ δὲ λυγίξει
ὦ, ἔλληνικέ.
Μικρὸς μακρινὸς μαδᾶς
τὰ δεκαοχτώ σου χρόνια.

2

Οἱ χαρταετοί:
πετοῦν στὴ Δευκωσία;
θέλουν νὰ μάθουν...
Ποῦ πᾶς; νησι εἰσαι, ἢ
ραγισμένον φρεντζάνιν;

3

Θά 'χες ξεχάσει,
σὲ ζάλισεν ὁ ἥλιος,

σὺ τὴν ἐδίκωσες καλὰ
τῆ βέργα τῆ συματερῆ,
τὴν πονηρῆ σου τὴν καφῆ
πῶνα φακλάνα φανερῆ!»
Στ' ἄλῳν μας ποῦ διήκα
ἠύρεκα τὸν πατέρα μου
καὶ ἐκυλιότα σὰ σφαχτὸ
ἀνάκατα μὲ τὸ μπουχό!

Ἔβγαλα τὸ τσεμπέρι μου
καὶ τοῦ 'δεσα τῆ μέση του
κι ἔσκιψα καὶ μὲ φίλησε
καὶ μοῦ 'πε καὶ μὲ μίλησε:

—Ἄγορίκισο, ἔ Παρασκή,
ποῦ 'σα τὸ πρῶτο μου παιδί,
ἐπὶ νὰ ζαλωθεῖς τὸ γκροῦ,
νὰ πάρεις ὄρη καὶ βουνά,
νὰ κυνηγήσεις τὸ φονιά,
τὸ μοῦλο τῆς Γερακαριᾶς!»

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

(παραξενὶ παρομίαισι λογία γλυκοπιασμένα
μεσα στο στομα ταπεινοῦ λαρακιῶ σσαν & ἐ-
μενα.

& ο μορφονίος αναμεσα δινι & περني χαρι.
Οσαν τ' ἀβλάκι το γλικὸ εἰς ανθιρι πεδιαδα
ποῦ τρεχι αφίνοντας δροσια & περνοντας μο-
σαδα.

σαν τουλουπανία οπου γιρνουν καταπος θελι
ὁ ἀγέρας.

& οτ' αρχισε να το γεφθι αφιρι να τις πεσι
& αδραχνι γιρου που γελουν χατι, μαντιλι
φρεσι.

τι πεταξε πολι μακριά & αρχισε το πεγνιδι.
χιπο το μετοπο & λεο μαλο δυονισιε που
ιχες...

χλιλυ γελουμενα τ' ανι & τρεμου τα γενακια
& αστραφαν μικρα λαμπρα τα μαργαριτα-
ρυνταρακια.

(1833)

* * *

5 TANKA

Τοῦ Κώστα Μόντη

τὸ καλοκαίρι
γι' αὐτὸ ἦσουν χαρούμενος...
κι οἱ πεμπτοφαλαγγίτες;

4

Θὰ πάρει καιρὸ
νὰ ξαναδεῖς τὸ θροῦδ
ἄστρο τοῦ Αὐγούστου
πολλοὶ τὸ λένε, μήτε
κληματαριά στοῦ Μόρφου...

5

Νὰ μείνει καιρὸς
γιὰ φύλλα στὸν ἄνεμο!...
τράψε τὰ πόδια
ποῦ μοῦδιασαν στὶς νάρκες
ἀπ' τὴν Κερόνια ὁ ἥλιος!